

Древни градове в Азия

Ангкор Ват, Камбоджа

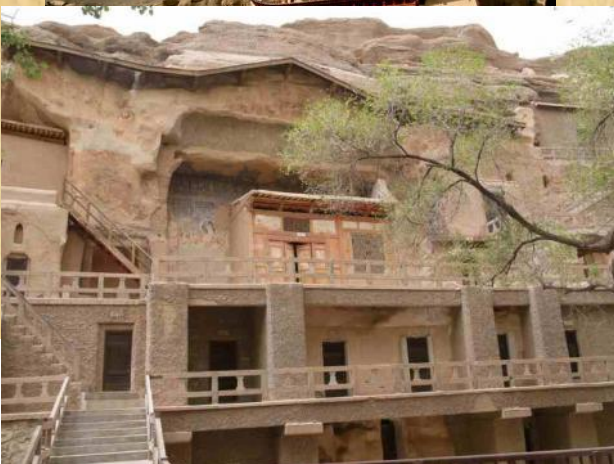

Ангкор е област в Югоизточна Азия, на територията на днешна Камбоджа. По време на Кхмерската империя той е център на държавата и от този период са останали много архитектурни паметници като религиозния комплекс Ангкор Ват и старата столица Ангкор Том.

Ангкор е било местоположението на поредица столични градове на Кхмерската империя за периода от 9ти до 15ти век от новата ера. Техните руини се намират сред гори и обработваеми площи в северната част на Голямото езеро (Тонел Сап), близо до днешния Сиам Рип, Камбоджа, и са част от световното културно наследство на ЮНЕСКО. Храмовете в областта на Ангкор са над хиляда, като варират от невзрачни купчини тухли и отломъци, разпръснати из оризовите полета, до величествения Ангкор Ват, за който се твърди, че е най-големият религиозен момумен в света. Много от храмовете на Ангкор са реставрирани и заедно образуват главната колекция от примери за кхмерската архитектура. Всяка година те са посещавани от над един милион туристи.

Районът който включва храм Ангкор Ват, представлява най-големият религиозен комплекс на земята с площта си от 163 хектара. Храмът бил основан през 1150г. във връзка с погребението на Сурияварман II. Той бил владетел на кхмерите и изповядвал индуизъм. Проявявал особена почит към бога Виншну, в чиято чест бил издигнат храмът и на когото бил посветен. Петте кули от пясъчник на Ангкор Ват символизират върховете на планината Меру, център на Вселената според индуистката митология. Бил заграден с външна стена, дълга 3,5 км и ров. Имал три дълги правоъгълни галерии, издигнати една над друга, тераси, много прекрасни статуи и барелефи.

Каменните пещери Могаоку

Всички знаят, че културните паметници и каменните пещери Могаоку в Донхуан, северозападен Китай са важни исторически източници за изследване на историята, археологията, религията, социологията, филологията, литературата, изкуството, а също и предоставят информация за националната история на Китай. Донхуанските пещери Могаоку са най-големи

В предградието на гр. Донхуан, провинция Гансу,

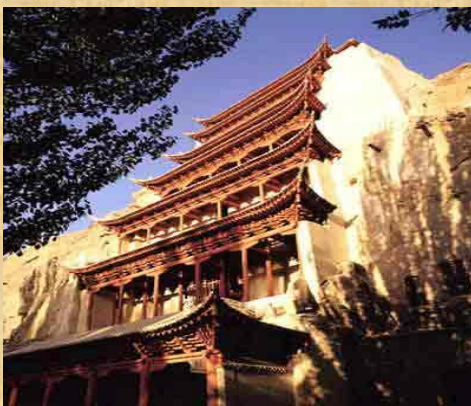
северозападен Китай се намира планината Миншашен. В нея са издълбани безбройните величествени каменни пещери, които са подредени в редици. Това са известни в света каменните пещери Могаоку.

Пещерите Монгаоку са издълбани през 366 година на нашата ера. Много династии ги ремонтират и доизграждат, и тяхният брой се увеличава непрекъснато. През 7-ми век, през династия Тан, каменните пещери Могаоку вече наброяват над хиляда, по тази причина, пещерите Могаоку и се наричат “пещерите на хилядата будистки статуи”.

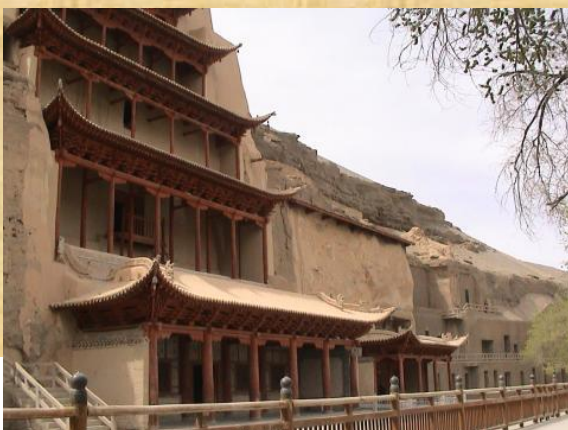
В строителството на пещерите, древните китайци от различните династии, са създали огромно количество будистки статуи и нарисували много групи стенна живопис. Пещерите Могаоку се намират в дъвен укрепен район по Пътя на коприната, свързващ Изтока със Запада. Заради това, може да се каже, че тук е било център за контактите на религията, културата и знанията между източните и западните страни в древното общество.

В дъвен Китай, изкуството от чужбина се свързва с националното изкуство на Китай в Монгаоку, разнообразният и богат стил превръща Монгаоку в скъпоценен склад с блестящи забележителности.

Поради исторически причини и многовековно разрушаване, понастоящем от пещерите Могаоку са останали само 500, в които са запазени около 50 хиляди квадратни метра стенна живопис и над 2000 будистки статуи. Намиращите се в пещерите будистки статуи не са еднакви, облеклата и стиловете им принадлежат на различни епохи и династии. Стенната живопис в пещерите Могаоку е прекрасна и разнообразна, ако се свържат всички групи живопис една до една, ще стане един дълъг коридор с живопис от 30 километра.

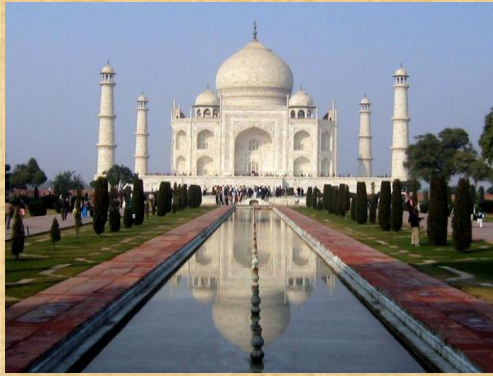

През 1990 година случайно е открита една пещера за съхраняване на книгите. В тази пещера от 3 кв.м. са събрани над 50 хиляди различни книги, исторически

документи, копринени свитъци и различни скъпоцени културни забележителности от 4 до 11-ти век в областта на историята, географията, политиката, националностите, военните дейности, филологията, литературата, религията, медицинската наука и техника, дори и на всички социални отрасли, и са наричани като “енциклопедия за дъвен Китай”.

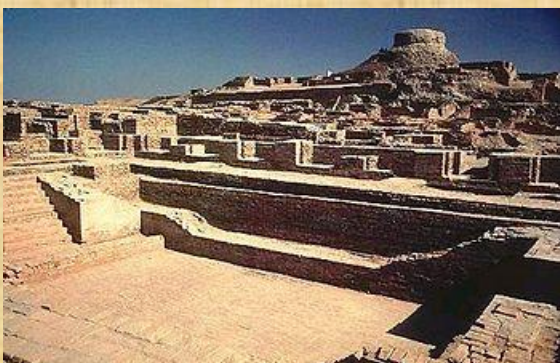
Тадж Махал, Индия

Тадж Махал е мавзолей в Агра, Индия, построен от императорът Шах Джахан за любимата му жена Мумтаз Махал.

Самият мавзолей е с квадратна основа, заоблен по ъглите, всяка от страните е дълга 56.6 метра, с голяма централна арка по средата и по-малки арки от двете ѝ страни. Фасадата на мавзолея е покрита с резба и инкрустации от цветни камъни. Вътрешността на мавзолея се състои от централна зала с великолепна акустика и четири осмоъгълни зали от страни. Под залата е разположена крипта (макбара), в която се намират гробовете на Мумтаз Махал и Шах Джахан. В централната зала са разположени копия на гробовете, тъй като е било обичайно да се прави частен и публичен гроб. Гробовете в залата, украсени с полускъпоценни камъни, първоначално са били обградени със сребърен параван, но Аурангзеб го заменя с великолепен мраморен параван. Някои от мозаечните цветчета, украсяващи паравана, са съставени от над 60 детайла и създават илюзия за обемност. Над гробовете гори лампа, чийто огън никога не трябвало да загасва.

Мохенджо-Даро

Мохенджо-Даро (на урду: موئن جو دڑو, на синдхи: وژد وچ نیوم; *буквално «хълм на мъртвците»*) е древен град на Индската цивилизация, възникнал около 2600 г. пр.н.е. Намира се в Пакистан, провинция Синд.

Бил е сред най-големите и значими градове-центрове на изчезнала цивилизация по долината на река Инд, същевременно явяващ се един от първите градове в историята на Южна Азия, а и на света.

Съвременник е на древните цивилизации на Древен Египет и Двуречието от т.нар. плодороден полумесец.

Тайнственият град е кръстен Мохенджо-Даро на синдхи, което значи "Хълмът на мъртвите". Главният въпрос пред който се изправят учените е защо преди 3500 години градът заедно с цивилизацията е изчезнал и къде са отишли неговите жители, понеже архелогическите данни в Мохенджо-Даро говорят, че той не е разрушен от нашественици, а в неговите останки не са намерени и следи от оръжия, потвърждаващи каквито и да са насилствени или военни действия на територията и прилежащата му акватория. Археологическите данни говорят, че градът е представлявал своеобразен "оазис на мира", което кореспондира с нрава и обичаите на древните индуси. Мохенджо-Даро е протоиндийска земеделска цивилизация, която включва и друг голям град в долината на голямата река - Харапа.^[1] Археологическите данни разкриват, че жителите му не са се нуждаели от войска и не са практикували завоевателни походи, понеже явно е нямало и от кого да се отбраняват. Археолозите изключват като версии за изчезването на цивилизацията му наводнение, пожар, метеорит, изригване на вулкан, а също така и епидемия. Удивителното е, че в града в онези времена е изграден и водопровод.

Водеща хипотеза за изчезването на цивилизацията Мохенджо-Даро, все още поради отсъствие на друга алтернатива, е нашествието на арийците към Индия по долината на Инд. Спорен е въпроса какъв е етническият състав на древните жители на Мохенджо-Даро - дали са представители на местното дравидско население, или и те са били арии.^[2] Тази тайнственост и мистичност обгърнала историята на древния град е повод за възникването на много хипотези за причините породили изчезването на жителите му, като в художествената литература съществуват дори такива, че това се дължи на нашествието на Земята на извънземни.

За съществуването на Мохенджо-Даро и другите градове-държави по течението на Инд все още не са открити данни в древните шумерски текстове записани на глинени плочки.

Архитектурата на Мохенджо-Даро е сложна иригационна с многобройни култови съоръжения. Градът е изграден от кирпич и е разполагал с огромно зърнохранилище, басейн с площ 83 кв.м. и възвишение-цитадела, чието предназначение е било да подслони жителите му в случай на разлив на водите на Инд на острова на който е разположен града. Мохенджо-Даро притежава първите в историята на цивилизацията обществени тоалетни и градска канализация.^[3] Част от ниската част от града с течение на времето е отнесена от водите на Инд, което не позволява на изследователите да съберат достатъчно данни за историята на града с неговата цивилизация.

Мохенджо-Даро все още продължава да бъде една от големите загадки за археологията.

Великата китайска стена

Отдавна символ на мощта на страната, Великата китайска стена – Уан Ли Чан Чън, или Дългата десет

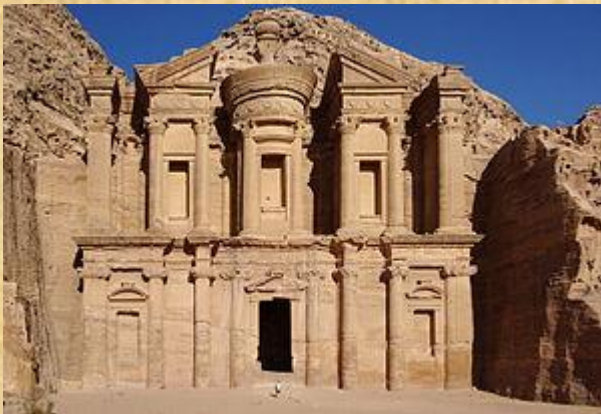
хиляди ли стена – е завладявала въображението на хората в цял свят през цялата своя история.

За нея казват, че е единственото построено от човека съоръжение, което се вижда от Луната. Била е изградена постепенно над 2000 години като защита срещу нахлуващите от север за грабежи номадски племена. Някои сектори може би са били изградени през VIII в. пр.н.е., но различните части на стената не са били

свързани преди обединението на империята в 221 г. пр.н.е., когато тя се простира на около 6000 км.

Над един милион работници – селяни, войници и затворници – участват в строежа на стената, изграждайки я достатъчно широка, за да могат десет войника или пет коня да се движат по нея между 10 000-те бойни и наблюдателни кули.

Петра.

Петра е древен град в днешна Йордания, столица на набатеите. Разположен е в естествено укрепената планинска долина Вади Муса ("Долината на Мойсей") на източния склон на Уади Араба, на кръстопътя на главните търговски маршрути — към Газа на запад, Бостра и Дамаск на север, Ейлат на Червено море и Персийския залив от другата страна на пустинята. Непознат на западния свят в продължение на стотици години, розовочервеникавият град Петра някога процъфтявал като важна точка от древните търговски маршрути. Той е обграден от високи планини и е достъпен през тясно дефиле, а забележителните му, изсечени в скалите сгради са запазени непокътнати.

На 6 декември 1985 Петра е включена Списъка на световното културно и природно наследство на ЮНЕСКО.

Древен град на Дамаск

Дамаск (Ancient City of Damascus) е основан през третото хилядолетие пр.Хр. и е един от най-старите градове в Средния изток. В периода на Средновековието, той е център на процъфтяваща занаятчийска индустрия, свързана с изработката на мечове и дантела. На територията на града се намират 125 монумента, изградени през различни периоди от неговата история. Един от най-поразителните е

Голямата джамия на Умаядите от осми век, построена на място, където в миналото се е издигало асирийско светилище

Древен град на Босра

В миналото Босра (Ancient City of Bosra) е била столица на древноримската провинция Арабия и важно място за почивка при преходите с кервани през древния маршрут към Мека. Зад масивните му стени се намират величествен римски театър от втори век, руини от ранни християнски сгради и няколко джамии.

Археологически обект Палмира

Палмира (Site of Palmyra) е оазис в сирийската пустиня на североизток от Дамаск, където са разкрити монументалните руини на величествен град, известен като една от най-важните културни ценности на древния свят. През периода от първи до втори век изкуството и архитектурата в Палмира, която се намира на кръстопът между няколко цивилизации, съчетава гръцко-римски строителни техники с местни традиции и елементи на персийската архитектура.

Древен град Алепо

От втори век пр.Хр. Алепо (Ancient City of Aleppo) е разположен на кръстопът на няколко търговски маршрута. Той е управляван последователно от хититите, асирийците, арабите, монголите, мамлюките и османците. За уникалната взаимосвързана структура на града с характерни структури като цитадела от тринадесети век, голяма джамия от дванадесети век и

множество дворци, медресета, керван сарай и хамами. В наши дни възникват опасения, че е възможно градът да бъде пренаселен.

Тези забележителности в Сирия са под закрилата на ЮНЕСКО и са част от световното природно и културно наследство на човечеството.

Газиантеп, Турция

Столицата на Газиантеп, познат още като Антеп, е най-древният и все още съществуващ град, с история, датираща от периода на властване на Хетската империя. Селището е обитавано дори и през палеолита, като заселниците му са се увеличили в периода на управление на османската империя. Понастоящем Газиантеп е приятен и обещаващ град с множество джамии, медресета (училище, подготвящо

мюсюлмански свещенослужители и учители в началните мюсюлмански училища), странноприемници и бани, датиращи отпреди векове. Каменните къщи и кипящите оживени базари са оградени от красиви градини и лозя, които се сливат във възхитителни гледки..

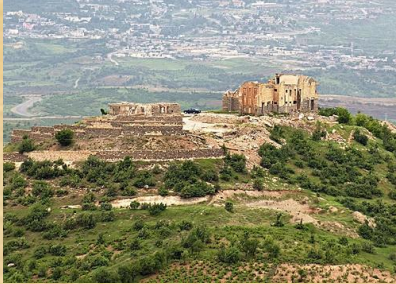
Йерусалим, Израел

Свещеният град за хора от три различни религиозни принадлежности – юдаизъм, християнство и ислям – Йерусалим е мястото, където древните ценности се сливат с модерната култура, за да се превърне в удивителен метрополис. Йерусалим е разделен на три части – западна – бързоразвиваща се област в сферата на

търговията, източна – дом на болшинството арабско население, и старата част на града – уникално, спиращо дъха място, включено в Списъка на световното културно и природно наследство на ЮНЕСКО.

Киркук, Ирак

С археологическите си останки, които датират отпреди почеве от 5,000 години Киркук е важен град за кюрдската идентичност. Киркук се намира на територията на Древна Асирия, която (територия) някога е била повод за спор между три империи – Асирия, Вавилония и Мидийската империя.

Библос, създаден през 5000 г. пр. н.е. в Ливан.

Градът е основан от финикийците, които го нарекли Гебал, а гърците, които изнасяли оттам папирус, му дали името "Библос". От името на този град идва и наименованието на Библията. Сега главни туристически атракции са финикийските храмове, дворецът Библос и църквата "Свети Йоан Кръстител".

Алепо, Сирия

Алепо е основан през 4300 г. пр.н.е. и е най-населеният град в днешна Сирия. По същото време – 4300 г. пр.н.е, заедно с Алепо е основан и Дамаск.

Суза, Иран

След това е иранският град Суза, създаден през 4200 г. пр. н.е. Преди да бъде завладян от асирийците, той бил главен град на Еламската империя. Намира се на 250 км източно от река Тигър, в днешната югозападна част на Иран.

Източници:

<http://syria.unescoheritage.info/>